

naar harte konden botvieren; hoeveel schilderachtige plekjes werden daar niet op het papier gevestigd.

Weinig uit hunne omgeving trouwens wat hen niet boeide en bekoorde. Eén tafereeltje vooral maakte steeds een diepen indruk op het artistieke gemoed der beide jongens: 't was als zij 's winters met hunne makkers — allen kinderen uit gegoede families — om zes uur 's ochtends, bij het schijnsel van een aan den muur hangend olie-lampje, op den deel aan 't dorsch en gingen. En terwijl de makkers dan gemelijk en klagend over de „beroerde kou” den vlegel hanteerden, bewonderden zij de pakkende lichteffecten van het rossige vlammetje, dat de bewegingen der dorschenden zoo fantastisch deed uitkomen op den donkeren achtergrond, en van den aanbreekenden dag, die met een macht van zilveren en gouden stralen van lieverleê naar binnen toog.

Elkeen strekte hun tot model; zoowel hunne collega's als de boerendaglooners en vooral de frissche deerns, wier kleurenrijke en levendige carnatie zij steeds bewonderend gadesloegen; de marskramers, die af en toe aan de boerderij kwamen, de dominé, bedelaars, herders, schapen, varkens, koeien, ja wie en wat niet al.

Om aan de geheele wereld, en meer bepaald aan de bewoners van Apeldoorn te toonen, dat zij vast besloten hadden den roem van een Rembrandt,

De Heeregracht, houtskoolteekening van P. Oijens.